

4. Restancetabet udgør ca. 2 pct. af A-skattebeløb og ca. 5 pct. af B-skattebeløb, og 40 pct. af disse restancer indbetales i løbet af de to følgende finansår, mens resten fordeles over en række efterfølgende år.

En del af forudsætningerne i modellens anden fase er ændret, efterhånden som der er fremkommet oplysninger om resultaterne af forskudsregistreringen og om hele indbetalingsprocessen. Det kan således nævnes, at det allerede ved den første forskudsregistrering viste sig, at man i modellen undervurderede den foreløbige skat og overvurderede navnlig nettorestskatten. Derfor blev den foreløbige A-skat forhøjet fra $\frac{2}{3}$ til 80 pct. af årets skønnede slutskatteprovenu, og den foreløbige B-skat, der beregnes på et to år gammelt — og derfor for lavt — indkomstniveau blev nedsat fra $\frac{1}{3}$ til 20 pct. af det to år gamle provenuskøn.

2. Den aktuelle beregningsmodel.

Den beregningsmodel, der er benyttet ved udarbejdelsen af forslaget til finanslov for 1973-74, blev opstillet i august 1972, så snart kildeskattedirektoratet havde udarbejdet de første opgørelser over slutskatten for det andet kildeskatteår, 1971. Denne opgørelse kan næppe i større udstrækning være påvirket af egentlige overgangsproblemer i forbindelse med kildeskattens indførelse.

Første fase i denne model omfatter stadig skøn over de forventede fremtidige slutskattebeløb. Udgangspunktet er kildeskattedirektoratets slutskatteprovenu for 1971, og fremskrivningen til 1973 og delvis 1974 sker som sædvanlig ved hjælp af skøn over indkomstudviklingen i perioden efter 1971, der udarbejdes i samarbejde med det økonomiske sekretariat.

Den usikkerhed, der er forbundet med disse fremskrivninger, vil stadig være noget større end under det gamle skattesystem. Det hænger sammen med, at fremskrivningsperioden som nævnt er blevet længere, fordi der nu betales skat af den løbende indkomst. Men usikkerheden må antages at blive væsentlig mindre end i de første kildeskatteår, fordi man fremtidig hvert år vil have et udgangspunkt, der er udregnet i kildeskattedirektoratet på basis af indkomstansættelser for de enkelte skatteydere.

Desuden vil der, efterhånden som der fremkommer opgørelser over slutskatteprovenu for flere indkomstår, være mulighed for at forbedre selve den teknik, der benyttes ved fremskrivningen.

Anden fase i den ny beregningsmodel bygger ligeledes på kildeskattedirektoratets oplysninger, der gør det muligt at finde frem til, hvorledes slutskattens betalingsmønster er fordelt på de forskellige betalingsformer: foreløbig skat, frivillig indbetaling, restskat og overskydende skat. Ved budgetteringen er dette mønster overført til de følgende år med enkelte skønsmæssige korrektioner, fordi der siden 1971 er sket ændringer i forskudsregistreringen. De individuelle bedømmelser på basis af skatteydernes egne oplysninger om forventede indkomst- og fradragsforhold er som hovedregel afløst af automatisk forskudsregistrering på basis af to år gamle indkomstansættelser, der fra og med 1972 underkastes en summarisk procentregulering. Vurderingen af, hvorledes disse ændringer vil virke, må selvsagt blive behæftet med en vis usikkerhed. Desuden må det antages, at det betalingsmønster, der konstateres i et enkelt år, 1971, nok er et for spinkelt grundlag for en nogenlunde sikker budgettering. Erfaringsgrundlaget vil selvfølgelig blive øget i de følgende år, men så længe de statistiske oplysninger hidrører fra år, hvor der er anvendt forskellig fremgangsmåde ved forskudsregistreringen, vil en budgettering på dette grundlag blive præget af nogen usikkerhed.

Endelig skal det nævnes, at de enkelte skatteydere bl. a. gennem klage over den automatiske forskudsregistrering og gennem fastsættelse af deres frivillige indbetalinger har visse muligheder for at øve indflydelse på kildeskattens betalingsmønster, og at udnyttelsen af disse muligheder antagelig vil afhænge af skiftende økonomiske kon-